

(23. Ortæ quæ essent nonnullæ quæstiones inter Capitulum et Canonicos Collegiæ Ecclesiæ Sanctæ Mariæ Magdalænæ ex una, et Parochum Ecclesiæ Sancti Hilarii, Oppidi Ereti Diocesis Sabinen., ex altera, quoad erectionem Crucis Ecclesiæ Parochialis in associandis Cadaveribus ejusdem Parociæ, tam si hæc essent sepelienda in dicta Parochiali, quam tumulanda in supradicta Collegiata, adeo partes in suis studiis incauerunt, ut ad rem omnem componendam opus fuerit mutuari præsidium ab Sacrorum Rituum Congregatione. Primitus vero solo exhibitio supplicii libello, nullisque datis allegationibus, Sacra Congregatio in Ordinario Cœtu diei 17. Julii superioris anni 1830. in sensu fuit ut scriberetur Eminentiſſimo, et Reverendiſſimo Episcopo Sabinen. pro informatione, et voto. Dum hæc agebantur, et quisque pro suo tuendo studio liti necessaria pararet, dissentientibus adhuc animis, in hoc unum convenerunt, ut consuleretur expensis; proptereaque iterum supplicarunt Eminentiſſimis Patribus Sacris Ritibus tuendis præpositis, ut omni strepitu, et forma Judicii sublatis atque sepositis, dignarentur eligere et deputare Judices Compromissarios, seu Arbitros ad controversias easdem librandas, definiendasque, dato etiam authentico testimonio ab omnibus propria manu subscripto, quo declaratur paratos esse, sine ulla appellatione, amplecti et observare iudicium, et arbitramentalem sententiam. Rata est Sacra Congregatio rem omnem committere Eminentiſſimo Cardinali Præfecto, qui Arbitris electis et nominatis, eisdem facultates omnes necessarias, et opportunas ad rem impertiret. Et Eminentiſſimus ac Reverendiſſimus Cardinalis Carolus Maria Pedicini Episcopus Prænestinus, seu Sacrorum Rituum Congregationis Præfectus, hisce facultatibus utendo sub die 11. Aprilis vententis anni elegit, et nominavit in Judices Compromissarios RR. DD. Andream Mariam Frattini ejusdem Sacræ Congregationis Assessorem, et Aloysium Canonicum Tomasetti Sub Secretarium Sacræ Congregationis Concilii, utriusque Juris Doctores, cum omnibus facultatibus necessariis, et opportunis ad controversias componendas, definiendasque; hæc tamen adjecta lege, ut in omnibus procederetur sine forma, et strepitu iudicii, insuper ut Allegationes omnes una cum sententia iudicium, omniaque ad quæstionem quomodolibet spectantia, exhibita referrentur in Actis Sacrorum Rituum Congregationis; denique ut nulli liceat ullo umquam tempore ab Arbitramentali sententia quoquo modo appellationem querere. Hujus itaque causæ Arbitri Judices, utraque parte consentiente, ut per omnia rite ac legitime procederent, sequentia Dubia concordarunt, quæ recensitas controversias complectuntur, nimirum:

An, et cui competat elevatio Crucis in casu, S. C. rescribendum censuit: «Crucis elevationem competere ad Ecclesiam Parochialem tumulantem, nempe si Cadavera deferantur ad Ecclesiam Collegiatam Sanctæ Mariæ Magdalænæ, hujus Ecclesiæ Crux est

elevanda, etiam si defunctus ad Sancti Hilarii Parociam pertineret; et vicissim Crucis elevatio competit ad Parociam Sancti Hilarii, si defunctus in hac Ecclesia sit tumulandus, quamvis de Parociâ Collegiata esset, quum sub una tantummodo Cruce Ecclesiæ tumulantis in funeribus esse procedendum pluries decreverit Sacror. Rituum Congregatio, præsertim in Melphitana 12. Julii 1628, in Lucen. 15. Maii 1694. in Melvitana Jurium Parochialium et Præminentiarum 27. Februarii 1723. et omissis aliis, novissime in Alatrina 6. Maji 1826. » Sabinen. Die 12. Novembris 1831.

(27. Sacerdos paratus Feria VI. in Parasceve, antequam Crux detegatur, non debet in accessu ad Altare genuflectere, sed facere profundam reverentiam. Melfiten. die 31 Augusti 1839.

(28. Elatio Crucis debetur « Ecclesiæ, ad quam defunctus defertur, ut pluries decretum fuit, ac præsertim in una Nullius diei 26. Septembris 1682. Si vero inter collegiatæ Capitulum, huic debetur prælatio Crucis, juxta generale Decretum diei 6 Julii 1661. Balneoregien. diei 11 Aprilis 1840. »

S. CONGREGATIONIS INDULGENTIARUM DECRETA.

(1. Proposito dubio: An indulgentiæ aliquibus Crucifixis appositæ et in scriptis, aut typis impressæ, realiter existerent, quæ sunt tenoris sequentis videlicet:

Per facultà speciale ottenuta dalla Santità N. S. Pio papa VII. il di 1. Giugno 1804, e confermata con Rescritto nell'Udienza dei 6 Novembre 1805, si accordano le seguenti particolari Indulgenze a questo Crocefisso.

1. Indulgenza plenaria in punto di morte per chiunque lo bacerà in quegli estremi, e lo avrà sul letto.

2. Cento giorni d'Indulgenza da chiunque, ed ogni qualvolta si reciteranno innanzi ad esso tre *Pater, Ave, Gloria*, pregando secondo la mente del Sommo Pontefice.

3. Altri 100 giorni d'Indulgenza da chiunque, ed ogni qualvolta divotamente si bacerà, invocando almeno col cuore il suo santo aiuto.

4. Indulgenza plenaria due volte al mese ad arbitrio, per chiunque lo avrà seco nell'accostarsi alla S. Comunione.

5. Benedicendosi con esso il popolo dopo la predica, sette anni e sette quarantene d'Indulgenza per chiunque riceverà questa S. Benedizione.

6. Queste Indulgenze sono annesse immediatamente al Crocefisso, onde non si perdano, mutandogli la Croce.

7. Sono in vita dei proprietari rispettivi del Crocefisso.

8. Passano successivamente gl'istessi privilegi in qualunque persona, cui il proprietario a suo arbitrio lo legghi, doni od impresti.

9. Potrà inoltre il proprietario del Crocefisso (ma non quei ai quali lo presterà), trovandosi legittimamente impedito, acquistare l'Indulgenze delle Stazioni, dicendo

sette *Pater ed Ave*, e quelle della *Via Crucis con 14 Pater ed Ave*

S. C. respondit: « Consulendum SS. pro confirmatione, seu abrogatione prædictarum Indulgentiarum. » Facta autem relatione in Audientia 21 Decembris, Sanctitas Sua declaravit eas abrogari, et lucrari posse ab iis

CULTUS SANCTORUM.

S. CONGREGATIONIS RITUUM DECRETA

(1. Indulti recitandi Officium, et Missam S. Floriani Mart. de com. cujus Corpus cum vase Sanguinis extractum ex Cœmeterio Callixti, in Ecclesia Parochiali Pagi Wolenschwil in Helvetia Diocesis Constantien. Provincia Moguntinæ colitur, non obstantibus, quod in Martyrologio Romano prædictus Sanctus non sit descriptus, quodque obstat Decretum S. R. C. anno 1691. emanatum super cultu S., qui ex Catacumbis eruuntur, pro Parocho, et Clero ejusdem Pagi, « SS. mandavit servari Decreta S. C. super cultu sanctorum qui ex Catacumbis eruuntur, et signanter Decretum anni 1691. Constantien. die 6 Septembris 1752. »

(2. Ea est iudicii sanctitas, cum de Viris virtute commendatis honoribus Cœlitum donandis apud Apostolicam Sedem quæstio instituitur, ut quæ possint ad tantam rem tuto conficiendam, atque ad quemlibet vel tenuissimum scrupulum propulsandum expedire, ea omnia a Romanis Pontificibus sapientissime inventa atque statuta fuerint. Hæc spectant quæ jussu S. M. Urbani Pp. VIII. a Consistorialis Aulæ Advocatis habentur in publicis Consistoriis Orationes, quibus de vita et gestis alicujus Servi Dei diserte refertur, ut ipsius nomen in Beatorum, vel Sanctorum Fastis adscribatur. Quæ quidem, ut recte ac pro summi negotii gravitate fiant, Institutio quædam ab eodem Pontifice fuit sancita die 28. Januarii anno 1631, qua et Secretarii Sacræ Rituum Congregationis partes, et Consistorialium Advocatorum Officium in id genus orationibus distincte, perspicueque præfinitur. Cavetur quippe, ut causarum electio ad ipsum Secretarium spectet, qui adnotabit in scheda a se subscribenda nomen Servi Dei unicuique Advocato per turnum assignandi, tum ut eidem per octo saltem ante propositionem dies eadem Oratio tradatur emendanda, atque accommodanda, si quid adversus ipsius Institutionis præscripta ibidem deprehenderetur. Argumenta insuper, de quibus disserere fas sit, designantur, ne quid temere, vel minus opportune, atque proponatur. Quæ quidem omnia S. M. Benedictus XIV. luculenter tradit in præclaro suo Opere de Beatif. et canoniz. Sanctorum lib. 1. cap. 33. Verum cum in præsens, quod ferme ex varietate, ac perturbatione temporum contingit, ab accurata hujusmodi Institutionum executione declinari cœperit, Sanctissimus Dominus Noster Pius VII. Pontif. Max. pro eo, quo præstat zelo in ecclesiastica discipli-

tantum qui nunc pro tunc possident Crucifixum, cui adnexæ hujusmodi Indulgentiæ reperiuntur, eorum vita naturali durante. Prohibet autem eisdem Patronis, dictos Crucifixos aliis commodare, donare, aut ratione Legati concedere, ad effectum lucrandi supradictas Indulgentias.

na tuenda, suorumque Prædecessorum Decretis vindicandis, decrevit, ut prædicta Urbani VIII. Institutio, exceptis septimo, et octavo capite, quibus de honorarii tribuendi ratione, ac de commissione ab Advocato proponente tenenda agebatur, plene, et integre in posterum servetur, ac nemini liceat adversus ipsius dispositionem operari. etc. Die 30 Aprilis 1816.

(3. Ad tollendos, ac eliminandos abusos, qui irreperant in Cultus exhibitione nonnullis Dei Servis, qui cum fama et opinione Sanctitatis decesserant, inconsulta Sede Apostolica, ac si essent Beatorum honoribus legitime decorati, sa. me. Urbanus Papa VIII. generalibus Decretis editis anno 1625. confirmatisque die 5. Julii 1634. providis latis Legibus certum præscripsit ordinem in hisce agendis Causis in posterum omnino constanterque servandum. Per hanc tamen generalem sanctionem expresse declaravit: « se nolle ullum præjudicium inferre iis (Servis Dei), qui aut per communem Ecclesiæ consensum, vel immemorabilem temporis cursum, aut per Patrum, Virorumque Sanctorum Scripta, vel longissimi temporis scientia, ac tolerantia Sedis Apostolicæ, vel Ordinarii coluntur. » Quoniam vero hujusmodi ab universali Lege exceptionum cognitio ad sacrorum Rituum Congregationem servabatur, ex tunc obtinuit consuetudo, ut quoties eorumdem Servorum Dei, qui aliquo ex modis supramemoratis in Cultus possessione reperiri putabantur, Causa ad eandem Sacram Congregationem deferri contingeret; primum in ordinario Conventu de introductionis Commissione signanda ageretur: qua favorabili Rescripto absoluta, in altero postmodum cogendo, de Cultu, sive casu excepto instrueretur iudicium. Hoc tandem juxta Postulatorum vota prolato, locum habebat altera Instantia pro Officio et Missæ concessionem. Ita refert, et docet Benedictus XIV. de Servorum Dei Beatificatione Lib. IV. Part. II. Cap. IV. et sequen.: atque hæc fuit constans Sacræ Congregationis disciplina per bina fere sæcula.

Sed quoniam sæpe evenire solet in iis etiam, quæ recte sapienterque constituta sunt, diuque incorrupte servata, ut temporis lapsu languescant, sensim immutentur, et diversam formam suscipiant; unde opus, ut oblitteratus rigor, si non omni, aliqua saltem in parte ad observantiam revocetur: id quod accidit in præfatis Causis pertractandis, quæ a Papæ Urbani Lege excipiuntur. In his quippe novus paulatim longe facilior, et expeditior inductus est ordo sub ea specie, quod antiquus rigor retinendus sit

dumtaxat, si, sententia dicta de casu excepto, progredi mens sit ad formalem Canonizationem, non autem, si ut legitimus Cultus adprobari petatur, nisi ad hoc tantum, ad petendum nempe Officium, et Missam.

Quamobrem hanc veteris disciplinæ relationem non sine aliqua indulgentia, et moderatione coercere exoptantes, E. Patres Sacris tuendis Ritibus præpositi, serioque recogitantes decere, ut pro casuum diversitate, diversus sit modus, diversaque judicandi ratio, re mature diligenterque perpensa in Ordinariis Comitibus sub infrascripta die habitis, unanimes fuerunt in Voto, decernentes, ne in posterum admittantur Instantiæ pro concessione Officii et Missæ in honorem illorum Dei Servorum, qui sunt aliquo ex recensitis modis in possessione publici, et Ecclesiastici cultus, nisi ordine sequenti servato.

Primum in Congregatione Ordinaria proponendum, et discutiendum erit Dubium: « An constet de casu excepto a decretis sancti Urbani PP. VIII: » audito tamen in scriptis Promotore Fidei, cui tradenda erunt originalia, et legalia documenta, ut suas

exaret Animadversiones, quibus, si opus fuerit, poterunt Postulatores respondere. Si Patres E. Sacræ Congregationi præpositi in affirmativam abeuntes sententiam dixerint, constare de casu excepto, locus erit in subsequenti Congregatione novæ Instantiæ super concessione Officii, et Missæ, audito pariter in scriptis Promotore Fidei, veluti supra dictum est.

Quatenus vero in aliqua ex Causis, in quibus Adprobatum, auctusque cultus est accessione Officii et Missæ, procedi optetur ad formalem Canonizationem, Acta strictim iteranda erunt, ac retinendus antiquus judicialis ordo, qui in similibus inviolabiliter servatus fuit. Et ita decreverunt, et declararunt, præcipientes mihi infrascripto Secretario, ut Generale Decretum ederem, facto verbo cum SSmo Die 16. Decembris 1826.

De quibus omnibus, et singulis facta Sanctissimo Domino Nostro Leoni XII. Pont. Max. relatione, Sanctitas Sua Sacræ ejusdem Congregationis sententiam adprobavit, et confirmavit, ipsumque generale Decretum prælo tradi, et evulgari mandavit. *Decretum Generale.* Die 20. superioris Mensis Anni.

FINIS TOMI SECUNDI

